

Kaj nam prinaša marec na naša platna?

Paša za oči

Po izvrstnem domačem filmu MAH NA ASFALTU, namenjenem našim najmlajšim gledalcem v OTROŠKEM KINU MOJCA (žal si je ta res iskren domači film o usodah zdornih otrok ogledalo kaj malo naših otrok, da o šolah ne govorimo!) so naši nadobudni kratkohlavniki videli češko risanko o Robinzonovih dogodivščinah, zdaj pa se jim — po ameriški risanki PASJA DRUŽINA — obeta še ena čudovita »filmska knjiga«, tudi ameriška risanka SVET V DŽUNGLI, film, znan pod imenom »Knjiga o džungli« po povesti Rudyarda Kiplinga. Film je, kot vemo, nastal v »čarovniški« delavnici Walta Disneya in predstavlja vrhunec ameriške šole risane filma. Kot rečeno: praznik za mlade, za starejše pa — ponovno — paša za oči.

Za tiste, ki jih korak rad zanese v KINO ŠIŠKA, pa bežen pregled marčevskega repertoarja. Najprej pa besedico o »kulturi kinematografske predstave«, ki se začne pri kulturi programske politike (selekcija filmov, pretehtanost repertoarja) in se nadaljuje s kulturnostjo kinematografske publike, ki se tudi pod streho šišenskega kinematografa iz leta v leto spreminja. Nekdo je nekoč zapisal: občinstvo je tako, kakršen je filmski spored! No, v kinu Šiška je v pretežni meri mlada publika, ki išče v kinematografski dvorani predvsem zabavo in duhovno rekreacijo po delu in najbrž jim ne kaže zameriti, da se bolj vnamajo za akcijske filmske žanre kot pa za hermetične psihološke drame; ki sodijo v ljubljanski art-kino Komuna.

Ameriški pustolovski film PSI VOJNE režiserja Johna Irvina (vloge: Christopher Walken, Colin Blakely) govori o ameriških plačancih, ki se za denar udinjajo raznim marionetnim vladam zlasti v Afriki in kot tak lahko predstavlja igrani dokument nekega časa. Film LETEČA GILJOTINA je čisti »kung-fu« in prihaja iz bogate proizvodnje Hongkonga. Vsebinska je seveda znana, le v izbiri orožja imajo ti čudni ljudje Daljnega vzhoda bujno fantazijo. Tokrat so si izbrali nekakšen meč, ki leti po zraku in je prava »leteča giljotina«. Ponovno film za karate — sladokusce. Harley Cockliss pa je režiser ameriškega znanstveno-fantastičnega akcijskega filma KAMION SMRTI, v katerem igrajo Michael Beck, Annie McEnroe in drugi in nam odkriva planet Zemljo po »tretji svetovni vojni«, ki je opustošila naš svet, v njem pa straši skupina razbojnikov z avtomobilom, ki je bolj podoben strašilu iz vesolja.

Posebej velja poudariti, da bo odslej v kinu ŠIŠKA tudi nekaj nadaljevanj zanimivih filmov iz Uniona in Komune — predvsem zaradi dobrega okusa.

Jure Grgurevič, novi ravnatelj v Šentvidu

Prosveta ni voda

Z Juretom Grgurevičem sva si sedela nasproti za nizko mizo v ravnateljevi pisarni srednje šole usmerjenega izobraževanja za elektroniko. Tista veliko višja in večja miza v tem prostoru nekdanje šentviške gimnazije je bila ravnateljeva. Pravzaprav je bil Jure Grgurevič moj sogovornik in ravnatelj šentviške šole hkrati. Toda klasične ravnateljske strogosti ni bilo zaznati na njegovem obličju, polikano obleko je nadomeščala ohlapna jopica. Prej bi sogovorniku naprtil zapoznela študentovska leta, kot mu priznal vodstvo pomembne ustanove usmerjenega izobraževanja.

»Ravnatelj,« se je smejal Jure, »ravnatelj sem šele od lanskega oktobra. Je pa čisto dovolj, da nimam več mirnega spanja.«

37-letni diplomirani psiholog in absolvent matematike je v svet pokukal neke med Vičem in Trnovim. Sla po znanju in delu med mladino ga je, se zdi, vodila naravnost v prosveto. V mladinskem klubu na Koleziji so fantje brezposelnim organizirali razvažanje mleka. Nazadnje so se vsi »mlekarji« raztepli po drugih službah, strank, vajenih prejemanja jutranjega mleka, pa seveda niso smeli pustiti na cedilu. Tako je Jure nekaj časa mleko razvažal sam.

Tudi mu ni bilo sojeno delo industrijskega psihologa v novogoriškem Cicibanu. Dve leti je nadomeščal delavke na porodniškem dopustu na žirovski šoli:

»Prosveta se mi zdi kot teater, vonju odrskih šmink enostavno več ne uideš. Tam v Žireh je bilo res aktivno delo. Učil sem matematiko, zvečer igral kitaro, orgle, se razdajal v dramatik in lutkarstvu. V manjšem kraju, menim, učitelj lahko veliko naredi in še vedno precej pomeni.«

Nekdanji dolgočasec se je po služenju vojaškega roka najprej zaposlil na bežigranski gimnaziji in 1976. leta na šentviški. Zakaj vendar si je skrajšal grivo?

»Z leti človek očitno postane nekoliko konservativen. Ali še bolje, z odgovornostjo, poroko in očetovstvom dolžina las najbrž ni več bistvenega pomena.«

Danes Jure Grgurevič vodi ustanovo s 700 učenci. Srednjo šolo usmerjenega izobraževanja. Kako ocenjuje to po eni plati hvaljeno, po drugi pa močno kritizirano usmeritev našega izobraževanja?

»Marsikatera trditev je preuranjena, saj bodo prvi diplomanti prispeli na fakultete in v delovne organizacije šele leta 1986. Vsaka reforma pa seveda nosi svoje breme. Posledice bodo torej šele prišle. Bistveno je, da učenec, ki bo končal šolo, pravzaprav še nima docela izdelanega poklica. Tu prihaja do nesporazumov, kajti del izobraževanja mora potem prevzeti združeno delo, ki naj bi diplomanta dokončno usposobilo. Na to pa najbrž res še nismo povsem pripravljeni.«

Usmerjeno izobraževanje je po mnenju Jureta Grgureviča kar drago šolanje, ki pa je bilo nujno. Ni mogoče, da bi naše univerze v nedogled proizvajale izobražence, ki bi potem ne dobili zaposlitve. Razlogi za šolsko reformo so torej bili:

»Seveda. Je pa reforma šolskega sistema zelo temeljna stvar, morda smo premalo razmišljali o nekaterih posledicah in problemih, ki se pojavljajo. Nemara smo vse to premalo preizkusili in ne bi vedel, koliko je pri tem sodelovala tudi naša znanost. Res je tudi, da imamo sedaj zelo moderen šolski sistem, ki ga pa uresničujemo z zelo malo denarja in premalo kadri.«

Jure Grgurevič je bil dolga leta na šentviški šoli psiholog, danes je ravnatelj. Kaj meni o mladini in katera poklicna ali dolžnostna usmeritev prevladuje v njegovem ravnanju?

»Starejši navadno pravimo, da je bilo v časih naše mladosti bolje. V resnici pa se stvari zelo počasi spreminjajo. Kar spomnimo se: nas so v klubu preganjali in nam marsikaj podtikali. Vprašanje je torej, s katerega zornega kota mladino gledamo. Mladina je pogosto odsev našega celotnega življenja, pa vendar moramo trezno računati, da bo ta mladina nekoč razreševala težave. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da moramo živeti tudi dandanašnjak.«

Oče Jureta Grgureviča je imel težko roko. Kovinarsko, žuljavo in ubogati je bilo treba. Jure je danes ravnatelj. Koliko pomeni taka avtoriteta?

»Zdaj kot ravnatelj laže psihološko učinkujem,« se je nekoliko nasmehnil, »in kdaj me to skrbi. Pa vendar, če pet ljudi dviguje težak tovor, mora vendarle eden reči ho-ruk...«

Toliko in še malce več sva spregovorila. Ljudje, pravi Jure Grgurevič, so sicer pripravljeni ubogati, kar pa je premalo. Gre tudi za vlaganje sposobnosti, svojih zmožnosti, ustvarjalnosti. Tu pa nekateri odpovedo, pota se ločijo. Konjiček... hm... bo kar šola in tekoče življenje. Škoda le, da mora ravnatelj pogosto preveč duha in zmožnosti razdajati tudi neizogibnemu administrativnemu delu. Res, Jure Grgurevič, prosveta še zdaleč ni voda...

Bogomir Šefić